

Arrest

nr. 169 181 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, dienen op 1 april 2015 een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 mei 2015, met kennisgeving op 18 september 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.04.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

R., S. (...) (R.R.: (...))

geboren te Tbilisi op (...)

K., S. (...) (R.R.: (...)) geboren te Tbilisi op (...)

K., A. (...) (R.R.: (...)) geboren te Tbilisi op (...)

K., E. (...) (R.R.: (...)) geboren te Tbilisi op (...)

K. A. (...) (R.R.: (...)) geboren te Tbilisi op (...)

nationaliteit: Georgië

adres: (...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 21.05.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Eveneens op 28 mei 2015, met kennisgeving op 18 september 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot elk van de verzoekende partijen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, waarvan de motieven telkens luiden als volgt:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(…)

binnen 7 dagen na de kennisgeving

(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

(…)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o (...)

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Zij betogen:

"Dat de arts-adviseur van tegenpartij beschouwt dat verzoekster niet aan pathologies lijdt die een echt risico voor haar leven en haar fysieke integriteit meebrengen.

Dat hij beschouwt dat de medicamenteuze behandeling niet essentieel is en dat indien ze geplaatst wordt in het traumatogen milieu, zelfs zonder behandeling, de pathologie waaraan verzoekster lijdt spontaan positief zal evolueren.

Dat verzoekster nochtans aan belangrijke medische problemen lijdt.

Dat Dr. D. (...) beschouwt, dat zoals vermeld in het verzoek, in geval van stopzetting van de behandeling, dit een verergering van de psychische symptomatologie, in geval van terugkeer in het angstwekkend milieu zal veroorzaken.

Dat hij de nadruk legt op de noodzakelijkheid voor verzoekster in een geruststellend milieu te leven.

Hij vermeldt, inderdaad dat zijn prognose wat de evolutie van de pathologie van verzoekster betreft, gereserveerd is en dat het noodzakelijk is dat ze weg van het traumatogen milieu blijft.

Hij acht het noodzakelijk, zelfs wanneer verzoekster zich in een geruststellend milieu bevindt, dat ze door een psychiater gevolgd zou worden en ook regelmatig een therapie zou volgen.

Dat de ernst van de pathologie niet ontkend kan worden.

Dat men ook niet mag ontkennen dat het noodzakelijk is voor verzoeker, van een medische opvolging te kunnen genieten in een geruststellend milieu.

Dat dit anxio-depressief symptoom zijn oorsprong vindt in de traumatiserende evenementen die door verzoekster in haar land van herkomst beleefd werden.

(...)

Dat de arts-adviseur van tegenpartij inderdaad de ernst van de pathologie van verzoekster heeft kunnen beoordelen toen deze zich in BELGIË bevond in een geruststellend leefmilieu waar ze van de nodige behandeling die haar gezondheidstoestand vraagt kon genieten wat niet het geval zal zijn in GEORGIË, zoals bewezen werd in het verzoek en wat niet door tegenpartij betwist wordt.

Dat bovendien, de arts-adviseur van tegenpartij, zonder reden de ernst van de ziekte van verzoekster vermindert.

Dat indien men de arts-adviseur van tegenpartij gelooft, zouden de fysieke integriteit van verzoekster niet in gevaar gebracht worden indien zij naar haar land van herkomst teruggezonden zou zijn, zonder dat ze daar een verzorging zou kunnen krijgen.

Dat hij dus besluit dat verzoekster niet aan een ziekte lijdt die een risico voor haar leven of fysieke integriteit meebrengt.

Dar door zo de ernst van de pathologie van mijn verzoekster te verminderen, en dit zonder enig reden, de betwiste beslissing kennelijk wat in artikel 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 bepaald wordt schendt, evenals in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekende partij acht bovenvermelde bepalingen geschonden, gelet op het feit dat de arts-adviseur in zijn medisch advies verzaakte aan een uitvoerig onderzoek van het oorzakelijk verband tussen de aandoening en het land van oorsprong.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat de arts-adviseur geen onderzoek heeft gedaan naar het oorzakelijk verband tussen de aandoening en het land van oorsprong, laat verweerder gelden dat de arts-adviseur bij het opstellen van zijn advies slechts rekening houdt met de medische elementen die worden voorgelegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet, zoals die blijken uit de gevoegde medische stukken.

Nergens in de bij de aanvraag gevoegde medische attesten, wordt echter voorgehouden dat de aandoening in de slechte zin zou evolueren, omwille van de plaats waar de traumatische gebeurtenissen zich zouden hebben afgespeeld.

Om die reden kan men onmogelijk voorhouden dat de arts-adviseur hiermee rekening diende te houden en hierover diende te verwijzen.

Verzoekende partij verwijst klaarblijkelijk naar zinsneden uit de begeleidende brief van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet, die werd opgesteld door de advocaat van verzoekende partij. Dergelijke brief, opgesteld door een advocaat, heeft evenwel geen medische waarde, zodat de arts-adviseur deze niet bij zijn advies dient te betrekken.

Verweerder laat tot slot gelden dat de arts-adviseur niet gehouden is te motiveren over de evolutie van de medische toestand van verzoekende partij ingevolge een 'oorzakelijk verband', indien reeds is vastgesteld dat deze aandoening onvoldoende ernstig is.

Gelet op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging voor elk van de aangevoerde medische problematieken uitdrukkelijk gemotiveerd heeft dat deze niet ernstig zijn, dient hij niet verder in te gaan op de oorzaak van deze aandoeningen.

Zie in die zin:

“In de mate dat de verzoekende partij meent dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geen standpunt heeft ingenomen over de mate waarin de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, merkt de Raad op dat niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer nog een verder onderzoek dient te voeren, of verder dient te motiveren, indien hij vaststelt dat noch een aandoening blijkt die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De verzoekende partij weerlegt, gelet op hetgeen voorafgaat, de concrete vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer niet. Zo weerlegt zij niet dat de behandeling geen effect meer heeft zo er al sprake kan zijn van PTSD, en dat het in casu gaat om een banale anxio-depressieve toestand gerelateerd aan de situatie van de migrant. Gelet op deze vaststellingen drong een verder onderzoek naar de invloed op de ziekte-toestand ingeval van terugkeer naar het land van herkomst zich dan ook niet op. Het gegeven dat de psychische problemen hun oorsprong zouden vinden in het land van herkomst, hetgeen evenwel niet bewezen is zoals blijkt uit het advies van de arts-adviseur, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen en er blijkt dan ook niet dat specifiek met dit element rekening diende te worden gehouden door de ambtenaar-geneesheer.”
(R.v.V. nr. 117.116 van 17 januari 2014)

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. De verzoekende partijen bekritisieren de eerste bestreden beslissing inhoudelijk, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet - waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd - daar de eerste bestreden beslissing steunt op de toepassing van deze bepaling die ten tijde van het nemen van deze beslissing luidde als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4

(...)

§ 5

(...)

§ 6

(...)

§ 7

(...)."

Uit het standaard medisch getuigschrift van 19 februari 2015 dat aan de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd toegevoegd en dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de tweede verzoekende partij lijdt aan een anxio-depressief syndroom veroorzaakt door trauma's in de kindertijd en ten gevolge van recente gebeurtenissen, waarvoor zij regelmatig dient te worden opgevolgd door een psychiater en waarvoor zij psychotherapie krijgt. Zij wordt eveneens medicamenteus behandeld. De stopzetting van de behandeling zal volgens de behandelende psychiater leiden tot een verergering van de psychische symptomen. Een gunstige prognose wordt voorzien op voorbehoud, namelijk op voorwaarde dat zij verwijderd blijft van het milieu waarin zij de trauma's opliep. Dit vindt bevestiging in de medische stukken van 29 juli 2014.

In het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 mei 2015, dat als basis fungeert voor de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.04.2015.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 19.02.2015 en de medische stukken d.d. 29.07.2014 blijkt dat het anxio-depressief syndroom actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Het betreft een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Hoewel uit het standaard medisch getuigschrift van 19 februari 2015 blijkt dat de tweede verzoekende partij verschillende medicijnen dient te nemen, dat zij op regelmatige basis dient te worden opgevolgd door een psychiater en psychotherapeut, en dat er negatieve gevolgen worden verbonden aan de niet-opvolging en niet behandeling van haar aandoeningen, oordeelt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies dat “Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 19.02.2015 en de medische stukken d.d. 29.07.2014 blijkt dat het anxio-depressief syndroom actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Het betreft een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De verzoekende partijen menen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarop de eerste bestreden beslissing is gebaseerd, is gesteund op gegevens die niet overeenstemmen met de medische stukken voorgelegd bij de aanvraag. Zij wijzen erop uit de aan de aanvraag toegevoegde medische stukken blijkt dat de behandelende psychiater een verergering van de psychische symptomatologie voorziet in geval van terugkeer, dat hij de nadruk legt op de noodzaak aan een geruistellend milieu en

dat hij regelmatige opvolging door een psychiater en therapie noodzakelijk acht, terwijl de ambtenaar-geneesheer in zijn advies stelt dat de medicamenteuze behandeling niet essentieel zou zijn en de pathologie zelfs zonder behandeling spontaan positief zou evolueren.

Hoewel de ambtenaar-geneesheer in zijn advies wel verwijst naar het standaard medisch getuigschrift van 19 februari 2015 en de medische stukken van 29 juli 2014, en hij deze dus formeel gezien wel in rekening heeft genomen, blijkt uit de bewoordingen van het advies dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat een “dergelijke aandoening” ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden tot jaren en meestal spontaan in gunstige zin evolueert.

De verwijzing naar het standaard medisch getuigschrift van 19 februari 2015 en de overige medische stukken biedt echter geen enkele feitelijke grondslag voor de stelling dat het anxio-depressief syndroom waaraan de tweede verzoekende partij concreet lijdt zonder behandeling spontaan zal evolueren in gunstige zin. Integendeel wordt in dit attest door de behandelende geneesheer-specialist onder meer duidelijk gesteld dat medicamenteuze behandeling en regelmatige opvolging door een psychiater noodzakelijk is, evenals psychotherapie. Ook wordt een verergering van de toestand bij stopzetting van de behandeling voorzien. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt, naast de verwijzing naar genoemde medische stukken voorgelegd door de verzoekende partijen, geen enkel ander feitelijk element aangereikt voor het oordeel dat *“de behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin”*. Ook het administratief dossier bevat geen feitelijke elementen die dit oordeel, in weerwil van de bevindingen van de behandelend geneesheer, ondersteunen.

De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, oordelen dat het anxio-depressief syndroom waaraan de tweede verzoekende partij lijdt en dat is geattesteerd in het standaard medisch getuigschrift van 19 februari 2015, geen behandeling vergt zodat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in casu geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Overigens, en dit in antwoord op de opmerking van de verwerende partij dat er enkel in de begeleidende brief werd gesproken dat de aandoening slecht zou evolueren omwille van terugkeer naar de plaats waar de traumatische gebeurtenissen plaatsgrepen, is dit onjuist. Ook het standaard medisch getuigschrift stelt onder punt E dat het een noodzakelijkheid betreft de verzoekende partij te verwijderen van haar traumatisch milieu (*“Nécessité d'éloignement du milieu traumatique”*) en dat hoe dan ook de verwerende partij ertoe gehouden is op deze grief te antwoorden, wat in casu ontbreekt. Onder punt D wordt er tevens op gewezen dat terugkeer naar het traumatisch milieu een verergering teweeg brengt. De vaststelling in het advies dat ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent en “meestal” spontaan evolueert is geen afdoend antwoord omdat in casu de behandelende arts precies stelt dat de verzoekende partij zich niet in een geval bevindt van “meestal” en het omgekeerde vaststelt.

Hoewel de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in de plaats van de ambtenaar-geneesheer kan stellen, moet uit het advies van deze ambtenaar-geneesheer of minstens uit de stukken van het administratief dossier wel blijken waarom de door een geneesheer(-specialist) noodzakelijk geachte behandeling zoals die blijkt uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, niet wordt weerhouden en deze of gene aandoening spontaan, zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf, evolueert in gunstige zin. De Raad moet in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Hoewel de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijkt hoeft te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen, dient uit het advies zelf of uit de stukken van het administratief dossier te blijken waarop de arts zich voor deze beoordeling heeft gestoeld.

Noch uit het advies van de ambtenaar-geneesheer noch uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de in het standaard medisch getuigschrift weergegeven nood aan behandeling en opvolging voor de tweede verzoekende partij zoals deze hoger werden beschreven. Het komt de Raad voor dat de ambtenaar-geneesheer niet op kennelijk redelijke wijze kon besluiten dat *“Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 19.02.2015 en de medische stukken d.d. 29.07.2014 blijkt dat het anxio-*

depressief syndroom actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Het betreft een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”, terwijl hij op de hoogte was van de huidige behandeling en opvolging van de tweede verzoekende partij en van de door de behandelende geneesheer-specialist voorziene gevolgen bij een stopzetting.

Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de ambtenaar-geneesheer zich, zonder hiervoor te verwijzen naar de relevante stavingsstukken, gebaseerd heeft op eigen inzichten en overtuigingen om het advies op te stellen waarop de bestreden beslissing steunt. Dit getuigt in casu niet van behoorlijke feitenvinding, nu het administratief dossier geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de stellingen in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Integendeel wordt in het standaard medisch getuigschrift door de behandelende geneesheer onder meer duidelijk gesteld dat er sprake is van een aandoening waarvoor opvolging noodzakelijk is en dat de verslechtering van de gezondheidstoestand zich aandient in geval van stopzetting van de lopende behandeling en terugkeer naar het land van herkomst.

Nu een voldoende feitelijke grondslag in casu ontbreekt, dient op dit punt bijgevolg een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te worden vastgesteld.

Nu vast staat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 mei 2015 is behept met een schending van de materiële motiveringsplicht, dient de bestreden beslissing die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partijen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het tweede middel en het eerste middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden van de eerste bestreden beslissing, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.4. Met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing merkt de Raad op dat deze op dezelfde dag werden genomen en ter kennis gebracht, en door dezelfde gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat de verknochtheid blijkt tussen de bestreden bevelen en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten en de vaststelling dat deze eerste beslissing vernietigd dient te worden om reden dat het advies van de ambtenaar-geneesheer dat waarop de eerste bestreden beslissing is gebaseerd met een gebrek is behept, dienen met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de bevelen om het grondgebied te verlaten eveneens uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN